

Egyszer egy lyukas kanna, tele vízzel, átment a szalonon, s összecsepegtette a kifényesített parkettát. Ezt a haszontalan kannát alighanem elfenekelték.

ANATOLE FRANCE:
RIQUET GONDOLATAI

SZALON

„...némileg meghökkentette e ruhátár mindenütt jelenvalósága. Indiai sálak csüngtek függöny módra a szalonajtóban, s különleges szövetféleségek heverték szanaszét...”

HENRY JAMES:
EURÓPAI LÁTOGATÓK

2007. július 14., szombat

1. évfolyam 27. szám

Mélyebb, egészen a velőig ér. Az úrlényeknek lövésük sem lehet az igazi fészercsend mikéntjéről és hogyanjáról, és a halkuló csobogás utáni hűgyszagról...

Fészercsend

Laslie Rigby a tengerparton ült a kempingszékben, és engedte, hogy a fiatal lányok vihogása átjárja kicsit a lelkét.

SZÁVAI ATTILA

A fiatal lányok bikiniben dobáltak színes labdákat az égre, röhögtek, süttött a nap, szálltak a kis színes bolygók bele a kicsi kezekbe, és közben megállás nélkül szóltak az éles hangú mobiltelefonok.

Ekkor gondolt arra, hogy „Lakat tenni az ilyen lányok hasára, hogy nehogy má’ ezek szüljenek

herceget a fehér lóra, hogy aztán legyen akit várjon egy rózsaszín csaj, ha elmegy a kedve végleg a mosogatástól. Reggel, miközben Isten megnyomja a play gombot újra, hogy megint beinduljon a világ, eszembe jutsz, és arra gondolkod, hogy de jó lenne már tényleg elhinni: igenis van még táj a hegy mögött.” Ilyeneket szokott gondolni Laslie Rigby, sőt, ilyeneket szeret csak igazán gondolni. Aztán, mivel zenész, a város legjobb zenésze, el is szokta énekelni ezeket a dolgokat. A közönség pedig meghallgatja, vannak, akik értik, vannak, akik nem, a végén mindenki boldog, mert a koncerteken mindenki bol-

dog, hiszen történik végre valami a hallójáratokban.

Laslie mindig kedvelte a fészereket. Már gyerekkorában is nagy kedvvel látogatta a falusi praktikum és szükség eme intézményeit. Talán a félhomály fogta meg, talán a pókhálók jellegzetes, feszes szaga. Dalt is írt már róla, Fészercsend címmel. A dal szerint ez a legnagyobb csend, mely talán némább és súlyosabb az univerzum legsötétebb, legtávolibb, legigétlenebb tájainál. Egészen pontosan a hajnali fészercsend: a lyukas bádogedények hallgatása, a törött tükör görbe fényei, kopott bútorok magánya, a fakó képeslapok, hogy jól va-

gyunk, jó időnk van, eldobott fésűk foghiánya, az újságpapír-sárgulásban alvó sporteredmények, a friss macskaszar langyos hurkája a sarokban. A macskák is tudják, mi a fészercsend. A fészercsend várakozás. A legtöményebb kifejezése a várakozásnak. Laslie Rigby szerint majdnem olyan, mint mikor a hasogatni való farönkök vágyják a baltát és a konyha téli melegét, hogy aztán ők maguk is tűzzé legyenek, fényben és hőben fejezzék ki magukat. Mindig megvetéssel és lekezelően bánt azokkal az emberekkel, akik ha a kerti munkák és a ház körüli teendők közepette a szükség úgy hozta, lehugyozták a

fészert falát. Ezt tapintatlanságnak tartotta, ezzel az erővel a hálószo-bába is hugyozhatnának. Máig visszhangzik fülében a hang, mikor egy gyerekkori fészercsendes dél-előttöt egy falubeli jóember – aki valamit segített a ház körül – vize-lése szakította meg, törte, robbantotta fel. Az először bizonytalan, majd bő csobogású, aztán ismét halk nesz odakintről és a nem sokkal később jól érezhető hűgyszag.

Gyerekkori álma az volt, hogy ha kicsit nagyobb lesz, akkor nagyap-jával titokban úrhajót építenek majd, hogy aztán elvihessék meg-mutatni az úrlényeknek a fészercsendet. Tudja meg minden úrlény,

mifene csodák vannak a földön, és ha képesek rá, mutassanak ennél különbet. De nagyapa meghalt, és halálával inkább csak srófolt egyet a fészercsenden. Mélyebb lett, mélyebb, egészen a velőig ér. Az úrlényeknek így lövésük sem lehet az igazi fészercsend mikéntjéről és hogyanjáról, és a halkuló csobogás utáni hűgyszagról.

Erre gondolt Laslie Rigby, miközben a tengerparton fiatal lányok bikiniben dobáltak színes labdákat az égre, röhögtek, süttött a nap, szálltak a kis színes bolygók bele a kicsi kezekbe, és közben megállás nélkül szóltak az éles hangú mobiltelefonok.

A fészercsend várakozás...

(Fénykép: Reuters/Pablo Sanchez)